

מחזה הוא ישראלי טיפוסי. מפיק הצגות-עירום מרמה את שותפו וגונב את כספו; השותף המרומה פונה לבית-המישפט; בורר שמונה לצורך כך קובע, חרמ-שמעית, שהמפיק עשק את שותפו ומחייב אותו להשיב לשותפו 120 מיליון לירות; המפיק, בעל עבר של הסתבכויות עם החוק, נעלם כאילו כלעה אותו הארמה, והשותף האומלל מוכן להציע רבע ממה שמגיע לו — 30 מיליון לירות — למי שיביא את המפיק, חי או מת, עם כספו.

צ'קים בלנקו

מפיק מופעי-העירום, ששון שבתאי, היה כנודאי קופץ על הטקסט וממהר להעלות את המחזה על הבימה. אך יש לו כעיה — גיבור המחזה, המפיק הגולן, הוא ששון שבתאי עצמו.

הפרשה החלה לפני כשנתיים וחצי, ששון, שכבר הפיק בעבר הצגות-מין, עסק ביבוא משקאות מחו"ל וניהל מועדון-ילילה (העולם הזה 2039 ר-2287), החליט להעלות על הקרשים מחזה-מין על-ידי סיפורי דקמרון של איש-הרנסאנס האיטלקי בוקצ'יו. הרעיון קרם עור וגידים כאשר שותפו לתא ככלא, שבו ישב, הבימאי אברהם ניניו, טען באוזניו שהמחזה יצליח מאוד.

ששון, יליד ערן ובעל דרכון בריטי, לא רצה לסכן את כספו בהשקעה. הוא נזכר בחברו הטוב, שימעון שגיא, ש' בביתו אף ישן תקופה מסוימת, כאשר לא היה לו בית משלו.

ששון הציע לחברו הצעה מפתה. השניים יהיו שותפים שווים בהפקת סיפורי דקמרון. שגיא יהיה קשור בחלק האמנותי של המחזה, ואילו

ששון יטפל בצד המינהל-אירגוני של ההפקה.

השניים מיהרו לפתוח חשבון-בנק משותף בסניף בנק דיסקונט בכיכר יהלום ברמת-גן. שגיא הפקיד 5000 דולר במוזמן לצורך ביטחונות החשבון המשותף, וכדי שתתאפשר משיכת-ייתר מהחשבון עד שירדמו ההכנסות ה' ראשונות מהשותפות. משיכת הכספים הותנתה כחתימות של שניהם על ה' צ'קים.

שגיא כתב את המוסיקה למחזה. למעשה, הוא השתמש במוסיקה שכתב למהדררה הראשונה של ההצגה, והרדיר את השחקנים בחזרות.

התבוקש

של הפרד ומשול, לקנות שחקנים מסוימים נגד אחרים. השחקן והמפיק נחום שליט סיפר: "מבחינת ההשקעות ומבחינת התיפ" על ההצגה הזאת היתה מן הוולות ביותר שאני מכיר. ההצגה הצליחה מעל ומעבר למה שציפינו. תיכננו את ההצגה לאולמות קטנים, של 200-350 מקומות, ולאור ההצלחה העבירו אותה לאולמות של עד 1000 מקומות. ברוב ההצגות התפוסה היתה מעל 75 אחוז, ולפעמים אפילו היו שתי הצגות באותו הערב... על רקע חוסר המיקצועיות של ששון כניהול ותיפועול ההצגה, הרגשנו, השחקנים, שאנו מושפלים על-ידו. הוא נידב אותנו להצגה לפני עובדי מלון אכדיה, ורק שני קטעי העירום הוצגו. דבר זה השפיל אותנו כשחקנים מיקצועיים.

לקראת סוף ההצגות הוא גם הביא תאורן חדש, אשר לא ידע את תזמון התאורה. לכן הרגשנו את עצמנו מושפלים בגלל הרמה הירודה של תיעול ההצגה.

גוסף על כך היו התכטאויות מעליבות כלפי השחקנים כגון: כל השחקנים ונתו, אני אוציא אתכם מפה על אלונקה. אתם תחלו אצלי על ארבע, וכ'ו."

השחקנית ענת קורן סיפרה: "השתתפתי בכל ההצגות, יותר מ-100 פעמים הוחלפו התלבושות שלי. גם התלבושות שהוחלפו היו ברמה נמוכה. התאורה לא היתה מספיקה, באולמות גדולים צריכים תאורה יותר חזקה. לפעמים לא היו רמקולים."

המשיך שליט: "אנחנו השחקנים החלטנו לסיים מהר ככל האפשר את ההתקשרות איתו, והודענו לו על כך באמצעות אמ'י אירגון אמני ישראל. אבל לא הגענו לסיום החוזה, והפסקנו את ההצגות לפני המועד

הנושים ישלמו לך 30 מיליון לירות אם אתה תמצא איש זה — חי או מת!

והפרנו את החוזה באופן חד-צדדי מצידנו, כתוצאה מהאלימות שהופעלה נגד השחקנים."

על אותה אלימות סיפר שליט: "יום אחד היה סיכסוך בין ששון ובין ניניו, שהוא הבימאי. הופיע אדם שהציג את עצמו כשותף או חבר או עוזר, והוציא את ניניו מהאולם. שמו היה ג'ינו. שמו האמיתי היה יוסף מימון. איש שרירים גבהיקומה. ג'ינו אמר לו, בנתחו את ההצגה שלו: אתה בחוץ! הוא אסר עליו להתקרב לשחקנים, כאילו שהוא מפריע להם. בעינינו, הוא היה שומר הראש של ששון וגם שלנו. מאז

שגיא טען, שמעולם הוא לא נתן ידו להפקת ערב-יחיד של אביבה פו. עדותו זו, המתבססת על הסכם השותפות בין השניים, התקבלה. ששון שלח לארצות-הברית את השחקן ישראל גוריון, כדי להכין את ההצגה הו כלכותא בנוסח עברי. לצורכי הנסיעה הוא משך מחשבון השותפות סכום השווה ל-50 אלף לירות. גם במיקרה זה לא קיבל הבורר את טענת ששון, שהפקת הו כלכותא היתה חלק מעיסקת ששון-שגיא.

ששון החליט לשפץ דירה במרכז תל-אביב, אשר שניים מחדריה שימשו כמישרד והחדר השלישי כחדר-מגורים לצרכיו של ששון. לפניכן שכן מישרד-התיאטרון בדירתו של שגיא ברמת-השרון. ששון אפילו קנה ספה למישרד-דירה שלו. הכסף מהחשבון המשותף, ללא אישור שגיא,

השחקנים הממורמרים היו חסרי-אונים. שגיא, לעומתם, פנה לבית-המישפט, באמצעות פרקליטו גירעון היכל. בהסכמת שני הצדדים מונה בורר, השופט המחוזי לשעבר מכס צ'רנובילסקי.

לפני ימים אחדים הוגש פסק הבוררות לאישורו של בית-המישפט המחוזי. מפסק זה עולה פרשה מרתקת של המתרחש בשולי התיאטרון הישראלי. הגילויים המדהימים הם בעיקר על מתח-הרווחים העצום של ששון.

הבוס והעבדים

הנרשא הראשון שאליו התייחס הבורר היה פרשת הנסיעה של שגיא לחו"ל. ששון טען, שזו היתה הפרת-הסכם. הבורר קיבל את גירסת שגיא, ומכאן היתה פתוחה הדרך לשאר טענותיו של השותף שרומה.

כך, למשל, משך ששון מהחשבון סכום של 50 אלף לירות כדי לרכוש מכונית אודי. אחר-כך הציע לבעל מכונית אופל את הזכות לקנות את האודי, תמורת הנחה במחירה של האופל המשומשת. הבורר קבע, שששון לא היה ראוי לבצע פעולה זו בהעדר שותפו. טענתו של ששון, שהוא החזיר את הכסף שלקח בכך ששילם לשחקנים, לא הוכחה על-ידו — מה גם שששון שכח מה עשה בצ'ק על סך 850 אלף לירות, שנועדו לרכישת המכונית השנייה.

ששון העיד, שכאשר היה שגיא בחו"ל, הוא הכין תקליט מאסטר לזמרת-שחקנית אביבה פו, ששיחקה בהצגה. ומשך מחשבון השותפות סכום של 100 אלף לירות עבור הפרוייקט.

ומן קצר אחרי שהחלו המופעים ה' פומביים, נסעו שגיא ואשתו, הלן, לחו"ל, וחזרו אחרי חמישה שבועות. לפני נסיעתו השאיר שגיא בידי ששון פינקסי צ'קים חתומים בלנקו, כדי שששון יוכל להשתמש בהם. כשחזר, חשכו עיניו. הצ'קים שמסר לשותפו, ששון, נוצלו למטרות שאינן קשורות בשותפות, ושגיא מיהר לבטל את הצ'קים שעדיין לא נפרו. בינתים הורעו היחסים בין שחקני המחזה והמפיק, אחד מהם, רפי טילור, התמוטט ואושפו. ולבסוף הוריד ששון את ההצגה מקרשי-הבימה, כשהתברר שהשחקנים מסרבים להופיע.

התבוקש ששון שבתאי (באמצע) מבית בתחונתו של השחקן נחום שליט. יחד עם השחקנית אביבה פו, ששיחקה אצל ששון. השניים ביקרו את שליט שהיה מאושפז בבית-החולים.

המחפש הנרקליט התל-אביבי גירעון הי-כל, המייצג את המלחין שגיא.